

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκεινται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τὰ Σχολεία (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξαμηνίᾳ δρχ. 8000.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 1:10
Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.
Ἑξαμηνίᾳ ἀναλόγως.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

Ἀποσώφως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (+ 1941)

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρχ. 10000 ἄδελτος καὶ 15000 χρυσὸν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἓν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος

Ἀθήναι, 16 καὶ 23 Μαρτίου 1946

Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 11—12

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Λ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ δὲν ξαναᾶνε τὸν Σέρ Ὀλιβερ, οὔτε εἶχε καμμιά εἰδηση ἀπὸ τὸ φίλο του τὸ Μάτχαμ. Μὰ κι' οἱ δυὸ δὲ φεύγανε καθόλου ἀπὸ τὸ νοῦ του. Τώρα, ἡ κυριώτερη σκέψη του εἶταν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ Μῆξ Χάουζ ὅσο μπορούσε πρὶν γρήγορα μὰ πρῶτα ἤθελε νὰ πῇ μιὰ λέξη καὶ μὲ τοὺς δυὸ αὐτοὺς.

Τέλος κρατώντας μιὰ λάμπα στὸ χέρι του, ἀνέβηκε στὸ καινούργιο του δωμάτιο. Ἦταν πλατύ, χαμηλοτάβανο καὶ λιγάνι σκοτεινὸ. Τὸ παράθυρο ποὺ ἔδλεπε πάνω στὸ χαντάκι, ἀν καὶ ψηλό, ἦταν σιδερόφραχτο. Τὸ κρεβάτι ἦταν πλουσιοσωμένο μὲ ἓνα μαξιλάρι ἀπὸ πούπουλο καὶ μὲ ἓνα ἀπὸ λεβάντα, καὶ ἦταν σκεπασμένο μὲ μιὰ κόκκινη κουβέρτα κεντημένη μὲ τριαντάφυλλα. Οἱ τοῖχοι ἦταν γεμάτοι ντουλάπια κλειδωμένα μὲ λουκέτα, καὶ σκεπασμένα μὲ κρεμαστά χαλιά. Ὁ Ντίκ ἔκανε μιὰ ἐπιθεώρηση σὲ ὅλα, ἀνασῆκωσε τὰ χαλιά, δοκίμασε τίς κλειδαριές, ζητώντας μάταια ν' ἀνοίξῃ τὰ ντουλάπια. Βεβαιώθηκε πὺς ἡ πόρτα ἦτανε βαρειά, κι' ὁ σύρτης πολὺ γερός. Ὑστερα ἀκούμπησε τὴ λάμπα σ' ἓνα

πεζούλι καὶ ξανακύταξε ὀλόγυρα.

Γιατὶ τὸν φέρανε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο; Ἦτανε μεγαλύτερο καὶ καλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πρῶτα. Τοῦχαν στήση παγίδα; Εἶχε τὸ δωμάτιο καμμιά μουσικὴ εἴσοδο;

Ἦταν στ' ἀλήθεια στοιχειωμένο

Ἀισθάνθηκε ἓνα ρίγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Ἐαφνικὰ ἀκούστηκε ἀπὸ πάνω του τὸ βαρὺ θῆμα ἑνὸς φρουροῦ. Ἦξερε πὺς ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν ἦτανε ὁ τροῦλλος τῆς ἐκκλησίας καὶ πλάι ἦτανε τὸ χῶλλ. Σίγουρα θὰ ὑπῆρχε ἓνας κρυφὸς διάδρομος στὸ χῶλλ. Τὸ μᾶτι ποὺ τὸν κατασκόπευε πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο τὸ μαρτυροῦσε αὐτό. Ἦταν ὀλοφάνερο πὺς ὁ διάδρομος αὐτὸς ἔφτανε ὡς τὸ παρεκκλήσι. Ὡστε ὑπῆρχε μιὰ ἐξοδος ἐκεῖ ποὺ βρισκότανε;

Νὰ κοιμηθῇ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, θάτανε καθαρὴ τρέλλα. Ἐτοίμασε λοιπὸν τὰ ὄπλα του, καὶ πῆρε θέση σὲ μιὰ γωνιά πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἄν εἶχαν σκοπὸ νὰ τοῦ κάνουν κακό, θὰ πουλοῦσε τὴ ζωὴ του πολὺ ἀκριδᾶ.

Ἀκούστηκαν δῆματα στὶς πολεμίστρες. Ὑστερα μιὰ ἐρώτηση, ἀκολούθησε τὸ σύνθημα κι' ἔγινε ἀλλαγὴ φρουρᾶς.

Ἀκριδῶς ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἓνα γρατσούνισμα στὴν πόρτα. Στὴν ἀρχὴ ἐλαφρό, ὕστερα πρὶν δυνατὸ, καὶ στὸ τέλος ἓνα ψιθύρισμα.

— Ντίκ! Ντίκ! Ἐγὼ εἶμαι!

Ὁ Ντίκ ἔτρεξε στὴν πόρτα, ἔβγαλε τὸ σύρτη, καὶ ἀναγνώρισε τὸ Μάτχαμ. Ἦταν κατὰχλωμος. Στὸ ἓνα του χέρι κρατοῦσε μιὰ λάμπα, καὶ στὸ ἄλλο ἓνα σιλιέτο.

— Κλεῖσ' τὴν πόρτα, ψιθύρισε. Γρήγορα! Ντίκ. Αὐτὸ τὸ σπῆτι εἶναι γεμάτο ἀπὸ κατασκόπους!

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ὁλόκληρη οἰκογένεια ἀπὸ τὸ Τσέλου παίρνει Βελγικὰ παιχνίδια.

Τους άκούω νά μ' ακολουθάνε στους διαδρόμους, τους νιώθω νά αναπνέουν πίσω άπό τους τοίχους.

— Καλά, ήσυχασε, άπάντησε ο Ντίκ. Έκλειδωσα την πόρτα. Είμαστε ασφαλισμένοι, όσο, δηλαδή μπορεί νά είναι έδω μέσα. Χαίρουμαι πού σέ ξαναβλέπω. Μά τδ Σταυρό, σύντροφε, νόμιζα πώς έφυγες. Πού κρυθόσουνα;

— Άς τά τώρα αυτά, είπε ο Τζών. Φτάνει πού ξαναβρήκε ο ένας τόν άλλο. Ντίκ, τά μάτια σου δεκατέσσερα. Τάμαθες τί θά θά γίνη αύριο; — Όχι δέν τάμαθα, είπε ο Ντίκ. Τί θά γίνη αύριο;

— Αύριο, δέν ξέρω ποιά ώρα, μά είναι σίγουρο πώς θά σέ σκοτώσουν. Τό ξέρω καλά. Τους άκουσα νά τδ ψιθυρίζουνε. Είναι σά νά μου τώπανε.

— Ά! είπε ο Ντίκ. Έτσι λοιπόν; Καλά τδ σκέφτηκα κι' έγώ.

Και τού είπε όλα όσα γινήκανε εκείνη την ήμέρα.

Ύστερα άπό αυτό, ο Μάτχαμ σηκώθηκε κι' άρχισε νά εξετάζη κι' αυτός τδ δωμάτιο.

— Όχι, είπε δέ φαίνεται πουθενά μυστική έξοδος. Κι' όμως δέ μπορεί παρά νά υπάρχη. Ντίκ, θά μείνω κοντά σου. Κι' αν είναι νά πεθάνης, θά πεθάνω κι' έγώ μαζί σου. Μπορώ νά σέ βοηθήσω—κύτα—έκλεψα ένα στιλέτο, θά κάνω ότι μπορώ. Και στό μεταξύ, αν ξέρεις κανένα τρόπο, καμμιά τρύπα νά διγούμε άπό δώ, ή κανένα παράθυρο πού νά μπορούσαμε νά κατεβούμε άπό κει, μ' όλη μου την καρδιά θά ριψοκινδύνευα νά φύγω μαζί σου.

— Τζάκ, μά τδ Σταυρό, Τζάκ, είσαι ή πιό καλή, κι' ή πιό πιστή ψυχή, κι' άκόμα ή πιό γενναία καρδιά στην Άγγλία! Δός μου τδ χέρι σου, Τζάκ.

Κι' έπιασε τδ χέρι του σιωπηρά.

—Θά σοϋ πώ, είπε στό τέλος ο Ντίκ. Υπάρχει ένα παράθυρο πού άπό κει κατέβηκε ο υπηρέτης. Τδ σκοινί θά βρίσκεται άκόμα έδω. Έχουμε κάποια έλπίδα.

—Σούτ! είπε ο Μάτχαμ.

Κι' οί δυο τεντώσανε τ' αυτιά τους. Ένας θόρυβος άκουγότανε κάτω άπό τδ πάτωμα, έπειτα σταμάτησε, κι' ύστερα ξανάρχισε πάλι.

—Κάποιος περπατάει στό κάτω δωμάτιο, ψιθύρισε ο Μάτχαμ.

—Μπ, είπε ο Ντίκ. Δέν υπάρχει δωμάτιο άπό κάτω άπό δώ. Είμαστε πάνω άπό τδ παρεκκλήσι. Θάναι αυτός πού θά με σκοτώση. Άς τον νάρθη! Και θά λογαρια-

στούμε μαζί. Κι' έσφιξε τά δόντια του.

—Σβύσε τδ φώς, είπε ο άλλος. Ίσως νά ξεγελαστή στό σκοτάδι.

Σβύσανε και τίς δυο λάμπες και μείνανε άκίνητοι σά νεκροί. Τά δήματα άπό κάτω ήτανε πολύ σιγανά, όμως άκουγότουσαν πολύ καθαρά. Πολλές φορές πήγανε κι' ήρθανε. Εάφνου άκούστηκε ένα κλειδί νά γυρίζει σέ μιá κλειδαριά, και ύστερα μιá μεγάλη σιωπή.

Πάλι τά δήματα ξανακούστηκαν, και ξαφνικά, μιá φωτεινή χαραμάδα φάνηκε στά σανίδια τού δωματίου, σέ μιá γωνιά. Κι' όλο και ξαπλώνότανε. Μιá καταπακτή άνοιξε άφίνοντας νά ξεχυθή στό δωμάτιο ένα δυνατό φώς. Τώρα βλέπανε τδ δυνατό χέρι πού έσπρωχνε την καταπακτή. Ο Ντίκ σήκωσε τδ τόξο του, περιμένοντας τδ κεφάλι τού ανθρώπου νά φανή.

Όμως τώρα έγινε μιá διακοπή. Άπό μιá μακρυνή μεριά τού φρουρίου, άκούστηκαν πυροβολισμοί, και πρώτα μιá φωνή, κι' ύστερα κι' άλλες πολλές φωνές άνα τα άνα όνομα. Αυτός ο θόρυβος, έκανε τδ δολοφόνο νά δειλιάση, γιατί κατέβασε την καταπακτή στή θέση της, και τρέχοντας έκανε πάλι τά παιδιά ν' άκούσουν τά βήματά του κάτω άπό τδ δωμάτιό τους, και ύστερα νά χαθούνε μακριά.

Γιά μιá στιγμή οί δυο νέοι άναπνεύσανε. Ο Ντίκ σέ λίγο τέντωσε τ' αυτί του ν' άκούση τούς πυροβολισμούς πού είχανε διακόψη την έπίθεση έναντίον του, και πού τώρα ήτανε πυκνότεροι άπό πριν. Όλοι στό Μόντ Χάουζ τρέχανε πάνω κάτω. Πόρτες άνοιγοκλείνανε, και ή φωνή τού Σέρ Ντάνιελ πάνω άπ' όλον αυτό τδ θόρυβο άκουγότανε νά φωνάζη: — Ίω ά ν ν α!

(Άκολουθεί)

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ...

Άσπρίζουν άκόμα οί κορυφές τών βουνών της Άττικής, ο «κάφτης και παλουκοκάφτης» Μάρτης άνήκει περισσότερο στό βασίλειο τού χειμώνα, όμως ο λα—και οί λιόχαρες μέρες της περασμένης βδομάδας, και οί χαρούμενες φωνίτσες τών πουλιών, και τά καταπράσινα χωράφια, και τά λουλούδια—προδίδουν πώς, σέ λίγο, μάς επισκέπτεται ή πανώρια θεά...

Ναί, οί άνθισμένες μυγδαλιές και τά γορούφαλα και οί άνεμώνες και τά ζουμπούλια ποΰχουν πλημμυρίζει τίς βιτρίνες τών αν-

θοπωλείων μας, κι' ένα σωρό άλλα σημάδια μάς προειδοποιούν, όπως τδ κούρδισμα τών οργάνων πρωτού άρχίσει ή συναυλία, πώς σέ λίγο ή Άνοιξη θά σκορπίσει ώκεανούς χαράς και έλπίδας στην ψυχή μας. Θα πλημμυρίση τά νειάτα άπό ζωτικούς και γιομάτους σφρίγος χυμούς και θ' άνορθώση, στά γερατειά, τίς ξεπεσμένες δυνάμεις τους...

Θά επιθυμούσα όμως, προτού παρασυρθούμε άπό τά θεία μοτίβα της, νά έλεγα στους μικρούς μου φίλους της «Διαπλάσεως»—στά νειάτα δηλαδή, σ' αυτήν την Άνοιξη της ζωής—δυο λέξεις:

Είσατε τά τρυφερά βλαστάρια της φυλής μας. Είναι στά χέρια σας νά υφάνετε νήμα πρds νήμα τδ μέλλον σας. Τά χρόνια δέν έχουν δηλητηριάσει με τοξίνες την ψυχή σας όπως την δική μας, ούτε έχουν σκουριάσει τόν οργανισμό σας γιά νά υποφέρετε, σάν τά γερατειά, άπό ρευματισμούς, στομάχια κι' άλλες άθλιότητες. Προσοχή λοιπόν! Έργασθήτε τίμια ειλικρινά άπό τώρα γιά νάχετε—όπως είπε κάποιος σοφός—«τδ κέρδος της αξιοπρεπείας και της έλευθερίας όταν θά φθάσετε στην ώριμη ήλικία».

Διαλέχτε με μεγάλη προσοχή την διανοητική τροφή σας. Διαβάσετε βιβλία πού ενισχύουν τ' άνώτερα συναισθήματα, βιβλία ποΰχουν γραφεί άπό πλούσιες και ευγενικές άνθρώπινες ψυχές, πού είναι πραγματικοί και στοργικοί μας φίλοι και παραστέκουν στό πλευρό μας, σάν τίμιοι και γενναίοι στή μάχη συμπολεμιστές...

Άλλά νά... Άρχίζει ή συναυλία... Άς ταξειδεύσουμε τώρα με τή θεία Άνοιξη, γιομάτοι άπό ευγενικά όνειρα και έλπίδες γιά τδ μέλλον...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΗΣ

ΔΙΠΤΥΧΑ (Σειρά Δ')

4

Τήν ώρα αυτή τού δειλινού όπου τά σύννεφα ματώνουν Και μέσ στά τρίσβαθα τού νου οί θύμησές μας ξεφαντώνουν—

Τήν ώρα αυτή την άπαλή—πάψε καρδιά μου νά σπαράξεις—πέταξε ή νιότη μας, πουλί Και δέν γυρνά όσο κι' αν τδ κράξεις.

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Άγαπητοί μου,

ΙΝΑΙ δεκαοχτώ χρονών, φοιτητής, και κατοικεί, άφδτου γεννήθηκε, στό πατρικό του σπίτι. Τδ σπίτι αυτό, σέ μιá ώραία συνοικία της Άθήνας, πού δέν πειράχθηκε σχεδόν καθόλου άπό τδ κίνημα τού Δεκεμβρίου, έχει όλα τά κόμμοδα της σύγχρονης πολιτισμένης ζωής, και τίς ήμέρες τουλάχιστο πού δέν κόβεται τδ ηλεκτρικό ή τδ νερό, ο νεαρός Άθηναίος μπορεί νά κινή τδ λουτρό του, ν' άκούη τδ ραδιόφωνο, και νά θρίσκειται όλη την ώρα στό τηλέφωνο, όπου πότε τόν κλοϋν συγγενείς και φίλοι, πότε τούς καλεί αυτός. Ο πατέρας του, ο μεγάλος γιατρός, έχει κι' αυτοκίνητο, πού ο νεαρός έμαθε νά τδ διευθύνη μόνος του, και τά τελευταία χρόνια πού ο γέρος δέν τδ πολυμεταχειρίζεται, είναι σχεδόν στή διάθεσή του. Προχτές έτυχε νά πάω στό σπίτι του. Ο νεαρός ήταν στό τηλέφωνο και μιλούσε μ'έναν ξάδερφό του πού μένει τώρα στην Κόρινθο. Μιá στιγμή, τόν άκουσα νά τού λέη:

—Καλά, άφου δέν μπορείς έσύ, αύριο τδ πρωί πετιέμαι έγώ... Πώς; Με τδ αυτοκίνητο... Ναί, θά πάρω και τή Φιφή. Μά δέν θά καθήσουμε παρά ως τδ μεσημέρι... Γεια σου, Κώστα, όρεβουάρ.

Άμέσως πήρε άλλο αριθμό, και μίλησε με τή Φιφή, τή νιόπαντρη άδερφή του, πού κάθεται στην Κηφισιά. Κι' έπειτα πήγε νά βάλη τδ ραδιόφωνο, γιά νά άκούση κάποια έμιλία πού τόν ενδιέφερε. Στό μεταξύ είχε σκοτεινιάσει, κι' ο νεαρός, πατώντας μερικά «κουμπιά», έκαμε νά πλημμυρίση ή κατοικία άπό χρυσό φώς, σά νάχε βγή άξαφνα ήλιος.

—Έλπίζω νά μη μάς τδ κόψουν κι' άπόψε, μου είπε. Άλλά και νά τδ κόψουν, έχουμε τίς λάμπες τού πετρελαίου. Μόνο πού είναι φασαρία γιά ν' ανάψουν.

—Μεγαλύτερη φασαρία άπ' ό,τι ήταν γιά ν' ανάψουν οί δικές μας, τού λαδιού; τού είπα.

—Πότε;

—Όταν ήμουν νέος σάν και σένα,

κι' έμενα στό πατρικό μου σπίτι, στή Ζάκυθο...

—Μά σεις έτσι είχατε συνηθίσει, έκ γενετής. Έμεις συνηθίσαμε άλλοιώς. Κι' όταν οί περιορισμοί, πότε άπό άπεργίες, πότε γιά οικονομία, μάς αναγκάζουν νά θγαίνουμε άπό τίς συνηθειές μας και νά γυρίζουμε στίς παλιές, στίς δικές σας, άγνωστες σ' έμάς ως την άρχή τού πολέμου, μάς κακοφαίνεται πολύ!

—Ναί, ως την άρχή τού πολέμου... Θυμήσου πόσα στερήθηκες και πόσο άλλαξε ή ζωή σου, άπό τδ 1940 ως την άπελευθέρωση!.. Δέν πιστεύω νάχες και τότε, όσα έχεις και σήμερα...

—Ω, μή μου τά θυμίζετε!... Φοβερό, τελοσπάντων, ο πόλεμος. Η καταστροφή τού πολιτισμού. Και νά συλλογίζεται κανένας ότι μπορεί σέ λίγο νά γίνη κι' άλλος, άκόμη φοβερότερος, με άτομικές δόμβες και τά ρέστα!...

—Σέ λίγο είπες; Δέν πιστεύω. Ότι όμως θά γίνη κι' άλλος πόλεμος, μετά χρόνια, και ίσως πριν άκόμα έπουλωθούν οί πληγές πού άνοιξε ο τελευταίος, αυτό είναι βέβαιον.

—Κι' ο πολιτισμός; Τί θά γίνη λοιπόν ο πολιτισμός;

—Έν' άπό τά δυο: ή θά χαθής άπό τδ πρόσωπο τού πλανήτη μας, ή θά μετατεθής.

—Σ' άλλες χώρες, πού σήμερα είναι άπολίτιστες;

—Ίσως. Δηλαδή αυτό είναι τδ πιθανώτερο... Έκείνο όμως πού λέμε «πολιτισμός», είναι τάχα μόνο τδ σπίτι της μεγάλης πόλης με τά κόμμοδά του, τδ λουτρό με τδ θερμσίφωνα, τδ ραδιόφωνο με τά μακρά και τά βραχεία, τδ ηλεκτρικό φώς, τδ τηλέφωνο και τδ αυτοκίνητο;

—Άλλά; Τί άλλο είναι; Αυτό, και τά έργαστάσια, τά έργαστήρια, οί μηχανές, και τδ σύστημα τών σωλήνων και τών συρμάτων πού μάς τά δίνουν.

—Ε, είναι και κάτι άλλο, πού ίσως κανένας πόλεμος δέν μπορεί νά τδ καταστρέψη.

—Ποιό;

—Δέν μπορώ νά σοϋ πώ τώρα. Συλλογίσου μόνο πώς, μιá φορά κι' έναν καιρό, δέν είχαμε τίποτ' άπ' αυτά πού σοϋ κάνουν σήμερα τόσο εύκολη τή ζωή. Ούτε καν... σιδηρόδρομο. Κι' όμως είχαμε πολιτισμό... Ά, νά, άρχίζει ή όμιλία. Σιωπή, νά την άκούσουμε.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΠΟΥ ΕΜΑΘΕ ΓΡΑΜΜΑΤΑ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Δ'

Άναστατώθηκαν στό Πατριαρχείο. Τί νά ήθελε τόν Πατριάρχη ο Μουσταφά-πασάς, πού τόν καλούσε έτσι βιαστικά στό σαράϊ του;.. Δέν πήγε βέβαια ο ίδιος, μά έστειλε άμέσως τόν πρωτοσύγγελό του μ'έναν άναγνώστη, νά ρωτήσουν ταπεινά και νά βεβαιώσουν τόν Τούρκο πώς θάκαναν ό,τι τούς πρόταζε, φτάνει νά μπορούσαν.

—Μπορείτε, μπορείτε, αποκριθήκε στόν πρωτοσύγγελο ο πασάς· σεις οί Ρωμιοί όλα τά μπορείτε!

—Φλουριά; ψιθύρισε ο πρωτοσύγγελος· πόσα;

—Πεντάρα! φώναξε ο πασάς· όλα, κι' όλα, άπό σάς δέν θέλω ούτε παρά.

—Τί θέλεις λοιπόν;

—Τώρα θά σάς πώ. Νά, βλέπετε αυτό τδ σκυλί;... Είναι τδ εξυπνότερο σκυλί τού κόσμου. Και τδ λένε Χράπ-Χράπ. Λοιπόν, θά τδ πάρете τώρ' άμέσως και θά τδ πάτε στόν Πατριάρχη σας, νά τδ βάλη στό σχολείο πού ξέρει, γιά νά μάθη γράμματα. Αυτό θέλω.

Έσάστισαν οί άποσταλμένοι και κοίταζαν ο ένας τόν άλλον χωρίς μιλιά. Τρελλάθηκε ο Τούρκος;

—Μά, πασά μου, είπε ο πρωτοσύγγελος μόλις μπόρεσε να μιλήσει· μαθαίνουν ποτέ τα σκυλιά γράμματα;... Τόν βλέπω τόν Χράπ-Χράπ, είναι πραγματικώς πολύ έξυπνο σκυλί· ή μιλιὰ τοῦ λείπει· μὰ ὅσο γιὰ νὰ μάθῃ...

—'Ασε τὰ λόγια! τὸν ἔκοψε ὁ πασάς. Ἐγὼ ξέρω, ἐμένα μοῦ εἶπαν...

—Τι σοῦ εἶπαν, ἀφέντη μου; Πῶς καὶ τὰ σκυλιά μαθαίνουν γράμματα;...

—Ναί, καὶ πὼς μόνο ἐσεῖς οἱ Ρωμοὶ ξέρετε νὰ τοὺς τὰ μαθαίνετε. Δοιπόν, δὲν ἔχει! Θὰ πάρετε μαζί σας τὸ σκυλί μου, ἀλλοιῶτα δὲν φεύγετε ἀπὸ δῶ. Κι' ὅστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, θὰ μοῦ τὸ φέρετε πίσω ξεφτερί. Τὰ ἔξοδα ὅλα δικὰ μου, πεντάρα δὲν θὰ ξοδέψῃ τὸ Πατριαρχεῖο. Γιατὶ θὰ πάρετε μαζί σας κι' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ χρειάζεται τὸ σκυλί—εἶναι καλομαθημένο, ξέρετε—καὶ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, ἀπὸ αὐριο, ἐγὼ θὰ τοῦ στέλνω τὸ φαί του. Εἶπα! Ἐμπρός!

Τι νὰ κάμῃ ὁ κακόμοιρος ὁ πρωτοσύγγελος; Βασιλικὴ διαταγὴ καὶ τὰ σκυλιά δεμένα. Κι' ἀλήθεια, αὐτὴ τὴ φορὰ, ὁ λυτὸς Χράπ-Χράπ δέθηκε μ' ἓνα λουρί γιὰ νὰ τὸν τραβᾷ πίσω του ὁ ἀναγνώστης. Τοὺς ἀκολούθησαν κι' ἄλλοι ὑπηρετὲς τοῦ πασά, φορτωμένοι, τὰ στρώματα, τὰ μαξιλάρια, τὰ σκεπάσματα, τὰ χαλιά τοῦ σκύλου, καθὼς καὶ τὰ φαγιά ποὺ θάτρωγε τὴν πρώτη μερὰ. Κι' ἡ παράξενη συνοδεία ξεκίνησε γιὰ τὸ πατριαρχεῖο. Θάλεγαν στὸν Πατριάρχη τι πρόσταζε ὁ Τουρκαλᾶς, κι' ἐκεῖνος πὰ ἄς ἔκανε ὅ,τι ἤθελε...

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE—

ΠΡΟΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

—Μετάφραση ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

«Τὰ σταφύλια θὰ εἶναι ὥριμα ὡς τότε, μοῦ ἔγραφε καὶ ἡ ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς θὰ σὰς εἶναι εὐχάριστη ὅστερα ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπη δουλιὰ τοῦ σχολείου». Ἐτρεξα μὲ χαρὰ στὸν Εὐφορίωνα καὶ τοῦ εἶπα τὴν ἀπάντησή κι' ἐνῶ διάβαζε τὸ γράμμα, εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ τὸν γνώρισα, νὰ κοκκινίξῃ τὸ ἔξαισιό πρόσωπό του.

—'Η δουλιὰ τοῦ σχολείου! εἶπε χαμογελῶντας λίγο λυπημένος· ἀνὸς πατέρας σου ἤξερε πὼς τὴν νοιώθω αὐτὴ τὴ δουλιὰ δὲν θ' ἀνησυχῶσε καθόλου. Ἡ ἐμπιστοσύνη του μὲ κάνει νὰ ντραίπομε...

Καὶ πρόστεσε σκεφτικὰ:

—'Ισως ἀνὸς μὲ μὲγάλωναν σὰν καὶ σένα νὰ εἶμουνα διαφορετικός!

Ἄλλ' ὅστερα ἀπὸ λίγο, διώχνοντας τὴ σκιά τῆς στεναχώριας ἀπ' τὰ μάτια του, γέλασε δυνατὰ καὶ εἶπε:

—Μπᾶ! Ἄς ἀφήσουμε τὰ πράγματα νὰ πάνε ὅπως θέλουν. Γιατὶ ἀνὸς εἶχα πατέρα ὅμοιο μὲ τοῦ Νικία, θὰ εἶμουνα δέξια πρότυπο μαθητὴ ἀλλὰ ὁ πρότυπος μαθητὴς περνάει τὴ ζωὴ του μὲ βάσανα καὶ στερήσεις· καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἀποστρέφουμαι ὅ,τι μὲ δυσαρρεστεῖ, καλλίτερα ποὺ δὲν ἔχω πατέρα ὅμοιο μὲ τοῦ Νικία. Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ συλλογισμός μου;

Ἐγὼ ἀποκρίθηκα:

—Ἐπάρχουν μαθηταὶ σὰν τὸ Λυ-

κίδα ποὺ προσπαθοῦν νὰ δείξουν ἀρετὲς ποὺ δὲν ἔχουν κι' ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ κρύβουν τίς ἀρετὲς ποὺ ἔχουν...

Ἄν εἶναι γιὰ μένα αὐτό, εἶπε καλὸκαρδὰ ὁ Εὐφορίων, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀρετὴ φίλε μου. Ἀντίθετα εἶμαι γεμάτος ἀπὸ ἐλαττώματα. Μὴ σὲ ξεγελᾷ ἡ αἰγλή τῆς ζωῆς μου...

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὴν ὀριζμένη ὥρα ἐρρίσκοντο ἐξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Λεωκράτη. Οἱ κατοικίαι τῶν σημερινῶν ἐπιστήμων ἀνδρῶν εἶναι πολὺ διαφορετικὲς ἀπὸ τὰ σπῆτια τῶν ἡρώων τοῦ περασμένου αἰῶνα. Εἶδα τὰ σπῆτια τοῦ Μιλτιάδη, τοῦ Ἀριστείδη, τοῦ Θεμιστοκλή. Ἦταν ἀπλούστατες καὶ ἐντελῶς φτωχικές· καὶ ἡ συγκίνησή ποὺ κυριεύει τὸν ἐπισκέπτη ποὺ πατάει τὸ ἱερὸ χῶμα τους, δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν μεγαλοπρέπειά τους κι' οὔτε ἀπὸ ἀνυπαρκτὲς διακοσμῆσεις. Ἐδῶ δὲν ὁπάρχουν ἀντικείμενα νὰ σοῦ δεσμεύσουν τὸ βλέμμα· ἐδῶ δὲν ὁπάρχει μόνον ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς σοφίας.

Ἀπ' ὅλα τὰ μέγαλα τῆς Ἀθήνας τὸ σπῆτι τοῦ Λεωκράτη ἦταν τὸ πολυτελέστερο. Πρέπει νὰ πῶ ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦταν θαυόπλουτος· καὶ μὲγάλωνε τὴν πατρικὴ του περιουσία μὲ τὰ τεράστια κέρδη ποὺ τοῦ ἔφερνε τὸ μεταλλεῖο ἀργύρου, ποὺ τώρα τελευταῖα ἀνακαλύφτηκε

στὸ Λαύριο. Ἡ Εὐχαρίς, ἡ γυναῖκα του, ἀπ' τὸ γένος τῶν Πεισιστρατιδῶν, δὲν ἔδωκε ἀπ' τὸ σπῆτι τῆς παρὰ μόνον πάνω σὲ ἀμάξι ποὺ τὸ ἔσερναν κατάλευκα ἄλογα τῆς Σικυώνας. Ἦταν μεγάλο γεγονός· δταν περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πόλης. Λέγανε πὼς τὸ μέγαρο αὐτὸ ἦταν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποῦχε φτιάξει ὁ Ἰκτίων. Ἡ κυρία εἰσοδὸς ἀνοίγε πρὸς τὸ δημόσιο δρόμο κι' ἔφερνε σ' ἓνα μεγάλο προαύλιο περυστηλωμένο μὲ πεντελικὸ μάρμαρο· στὴ μέση ἀκριβῶς ὑψώνονταν ἓνα συντριβάνι μὲ δυὸ λιοντάρια στὰ πλάγια ποὺ ξερνοῦσαν ἀπ' τ' ἀνοίγμένα τους στόματα παγωμένο νερό. Στὴν πρώτη στοὰ ἦταν χτισμένο τὸ σπῆτάκι τοῦ θυρωροῦ, στὴ δευτέρῃ τὰ δωμάτια τῶν δούλων, στὴν τρίτῃ τὸ μαγειριό, οἱ ἀποθήκες κι' οἱ ξενῶνες. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ξάνοιγαν οἱ μεγάλοι κήποι, μὲ λογιῶ, λογιῶ δέντρα ὀπωροφόρα. Χτισμένη στὴ νοτιοδυτικὴ μεριὰ τῆς Ἀθήνας, κατάντικρυ στὸ λόφο τῆς Ἀκρόπολης, τὸ σπῆτι προφυλάγονταν ἀπ' τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους καὶ τίς βροχές. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦταν σοφὰ τοποθετημένα καὶ ἀποκάλυπταν τὴν μεγαλοφυΐα τοῦ καλλιτέχνη, ποὺ ἀσφαλῶς ὁ ἀκούμπησε τὴν ψυχὴ του πάνω στὰ γλυπτὰ μάρμαρα καὶ στίς φωτεινὲς αἰθούσες τοῦ μεγάρου.

Μόλις πληροφόρηθηκε τὸν ἐρχομό μου ὁ Εὐφορίων, ἤρθε τρεχάλα καὶ μὲ συνάντησε κι' ἀφοῦ μοῦ εἶπε λίγα λόγια εὐχαριστίες μὲ πῆρε ἴσια στὸν γυναικωνίτη, ὅπου ἡ εἰσοδὸς ἀπαγορευόταν στοὺς ἀντρες, ἐκτὸς ἀν συνδεύονταν ἀπ' τὸν οἰκοδεσπότη ἢ ἀπὸ τὸ υἱό του. Ἀφοῦ διασχίσαμε δυὸ ὥραιες καὶ περίλαμπρες αἰθούσες, φτάσαμε στὸν ξενῶνα, ὅπου βρισκόταν ἡ Εὐχαρίς· ὁ Εὐφορίων μὲ σύστησε. Ἐμμεῖνα ἄλλος μπρὸς στὴν ὁμορφιά καὶ τὴν πολυτέλεια τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς. Σκέφτηκα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὴ μητέρα μου. Ἐκεῖνη ἦταν ἀπλή, φρόντιζε ἀποκλειστικὰ τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς καὶ πολὺ λίγο γιὰ τὸν ἐαυτὸ τῆς· ἡ ἐπιτήδευση, ἡ πομπή, ἡ ἐπισημότητα ποὺ περιτοίχιζαν τὴν Εὐχαρή, ἦσαν καινούργια γιὰ μένα. Ὅπου κι' ἀν γύριζα τὰ μάτια μου, ἔβλεπα πράγματα ποὺ μὲ θάμπωναν· τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἐλεφαντόδοντο στολίζανε τὰ ἐπιπλά, τὰ ταβάνια καὶ οἱ τοῖχοι ἦταν ζωγραφισμένοι μ' ἐξαισεις εἰκόνας ἀπὸ χέρια μεγάλων καλλιτεχνῶν, τὸ πάτωμα πέρα γιὰ πέρα ἦταν στρωμένο μὲ σπάνια χαλιά τῆς Βαθυλῶνας ποὺ παρίσταναν μαχη-

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑ-ΙΔΟΚΟΣΜΟ

ΜΙΑ ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ

Ἐξω ὀλοένα ἔβρεχε. Μέσα στὸ σπῆτι ἡ Λίνα ὀλοένα ἔκλαιγε. Ἦτανε στ' ἀλήθεια ἓνας ὑγρὸς καὶ μονότονος καιρὸς. Τόσα σχέδια, ποὺ εἶχαν γίνει γιὰ μιὰν ὁμορφὴν ἐκδρομὴ πάνω στὸ βουνάλακι, ἤρθε αὐτὴ ἡ βροχὴ καὶ τὰ ἐμπόδισε νὰ πραγματοποιηθοῦν.

—Ἦθελα νὰ μὴν ἔβρεχε ποτέ! Τὴ συχαίνομαι τόσο τὴ βροχὴ!... φώναξε μέσα στ' ἀναφυλλητὰ τῆς ἡ Λίνα, καθὼς ἦτανε γονατισμένη πάνω στὸ κάθισμα μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ κοιτάζε ἔξω ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ τζάμι τὸ μουσκεμένο περιβόλι.

—Νὰ μιὰ ἐλεῖνὴ σκέψη! ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ τόσο ξαφνικά, ποὺ ἡ Λίνα τινάχτηκε καὶ κοίταξε γρήγορα γύρω τῆς μέσα στὴν κάμρα.

—Δὲν κοιτάξεις ἐκεῖ ποὺ πρέπει, ἐξακολούθησε ἡ φωνή, καθὼς ἡ Λίνα γύρισε βιαστικὰ πάλι στὸ παράθυρο.

—Θαρρὼ πὼς αὐτὰ τὰ μεγάλα καστὰνὰ μάτια δὲν σοῦ πολυχορημεύουν, εἶπε πάλι ἡ φωνούλα καροῖδευτικά, εἶμαι ἐδῶ, μπροστὰ σου, στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ.

Χωρὶς ἀμφιβολία ἡ τὰ νὰ καὶ στὸ πεζοῦλι, δὲν ἦταν ὅμως παράξενο πὼς δὲν τὸ εἶδε ἡ μικρούλα, γιατί αὐτὸ τὸ καὶ ἦταν ὁ πιὸ μικροσκοπικὸς ἀνθρώπος ποὺ εἶχε δεῖ ποτέ, ὅχι πιὸ χοντρός ἀπὸ μιὰ σταλαγματιὰ νερό καὶ τὸ ἴδιο στρουμπουλός!

—Ποῦ... πότε... ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ Λίνα.

—Δὲ μὲ λὲν ἔτσι, ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ καταπληκτικὸς ἀνθρωπάκος, Λαμπίκος, δούλος σας δεσποινίς!

—ὦ, ναί, κύριε, κύριε Λαμπίκο, ἔκανε ἡ Λίνα ξαφνιασμένη, μὴ ξεροντας ἀνὸς εἶναι ἔξπνια ἡ ὄνειρεύεται.

—Σωστά! μουρμούρισε ὁ Λαμπίκος. Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ καταλάβω πὼς μπορεῖ νὰ ναι κανεὶς δυστυχισμένος μιὰ τέτοια ὁμορφὴ μέρα.

Ἡ Λίνα τέντωσε τὰ μάτια τῆς. —Θέλετε νὰ πῆτε σ' ἡμερὰ; ρώτησε.

—Ἀκριβῶς, ἐννοῶ σήμερὰ, ἀ-

πάντησε ὁ Λαμπίκος ἀνυπόμονα· Δὲν εἶναι αὐτὴ μιὰ εὐχάριστη βροχὴ!

—Μὰ ἐγὼ ἤθελα νὰ πάω ἐκδρομὴ, καὶ τώρα αὐτὴ ἡ φοιχτὴ βροχὴ τὰ χάλασε ὅλα... —«Φοιχτὴ βροχὴ!» «Τὰ χάλασε ὅλα»! ἔτοιρίξε ὁ Λαμπίκος πεισματωμένος. Πῶς φαίνεται πὼς μιλάει ἀνθρώπινο πλάσμα! Μὰ ἀν δὲν ἔεφετε αὐτὴ ἡ βροχὴ, καμμιὰ ἐκδρομὴ δὲν θὰ γινόταν. Πολὺ γρήγορα θὰ εἶχαν ὅλα ξεραθῇ ὀλότελα. Καὶ δὲ θάτρωγε ψωμί, γιατί τὰ σπαρτὰ θὰ πέθαιναν χωρὶς βροχὴ. Καὶ δὲ θάπινες γάλα, γιατί οἱ βοσκὲς θὰ εἶχαν γίνει ἔ-

«Εἶμαι ἐδῶ μπροστὰ σου, στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθυριοῦ». (σελ. 29, στ. β')

ρημιές. Οὔτε ὁμορφα λουλούδια θάχε αὐτὸ τὸ περιβόλι, ποὺ τόσο καμαρώνεις γι' αὐτιά. «Φοιχτὴ βροχὴ» πραγματικά!

Ὁ παχουλὸς ἀνθρωπάκος ξεφυσῶσε μανιασμένος. Εἶχε τόσο θυμῶσε, ποὺ τρανταζόταν κι' ἔτρεμε ὀλόκληρος, καὶ ἡ Λίνα παρατήρησε πὼς ἦτανε διάφανος σὰ γυαλί, ὅτι ἀληθινὰ ἦταν καμωμένος ἀπὸ νερό—μιὰ στάλα βροχῆς πραγματικά.

—ὦ, κύριε Λαμπίκο—φώναξε—σὰς ζητῶ συγγνώμη, μὰ στ' ἀλήθεια δὲν ἤξερα πὼς οἱ σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς ἦσαν ζωντανές.

—Καὶ νόμιζες πὼς ἦταν ἀψυχες, ἔτσι; ρώτησε ὁ Λαμπίκος κάπως μαλακωμένος κι' ἔγυρε λίγο μπροστὰ.

—ὦ... ὅχι...

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι—εἶπε ἡ σταγόνα—ἐσεῖς τ' ἀνθρώπινα πλάσματα ξέρετε τόσα πολλὰ πράγματα ποὺ δὲν εἶναι ἀληθινὰ καὶ

JOSEPH VON EICHENDORFF

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Σ' ἄκρη μὲς στὸ δάσος στέκομαι ἡσυχῇ, σάμπως στῆς ζωῆς τὴν ἐσχάτη· εἶναι οἱ χώρες σύσκια ρεμματιά, μιὰ κορδέλλα τὸ ποτάμι εἶναι ἀργυρὴ.

Σήμαντρον μακρυὰθε ἤχος σημαίνει κι' ἀπ' τὸ δάσος πάνωθε διαβαίνει· φοβισμένο ὑψώνεται κεφάλι ξαρκαδιῶ καὶ χάνεται εὐτὺς πάλι.

Φυλλοσιεῖς τὸ δάσο ἀργοσαλεύει σ' ὄνειρο ἀπὸ βράχους κι' ἀπὸ γῆ. Πάνω ἀπ' τὴν κορφὴν ὁ Κύριος ὀδεύει, τὴ γαλήνια χώραν εὐλογεῖ.

Μετάφρ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΙΚΤΑΙΣ

δεν παραδεχόσαστε τα πράγματα που είν' αληθινά κι' έχουνε τόση σημασία. Νά, εγώ τώρα είμαι μιὰ βροχοσταλίδα, όμως ξέρω πολύ περισσότερα από σένα. Λόγου χάριν, από πού βγαίνουν τα σύννεφα και ποιός κανονίζει τον έρχομό και το πέσιμό τους;

— Δέν ξέρω, είπε ή Λίνα διασταχτική.

— Νά το! φώναξε ο Λαμπίκος θριαμβευτικά. Τόξερα! Και πόσα είδη νερά υπάρχουν;

— Πώς; ένόμιζα ότι όλα τα νερά είναι το ίδιο.

— Ακριβώς: ακριβώς! φώναξε ο Λαμπρίκος με σαρκασμό. Η θάλασσα δέν είναι άλμυρό νερό; Το νερό της βρύσης είναι το ίδιο με της βροχής;

— Α βέβαια! αποκρίθηκε ή Λίνα μ' έκπληξη. Και αφού είσα- στε μιὰ στάλα βροχής, θα ήσαστε πριν σύννεφο.

— Πολύ σωστά—φώναξε ο Λαμπρίκος— αρχίζεις να σκέφτεσαι. Ήμουν ένα κομματάκι απ' όνα σύννεφο αυτές τις δυο τελευταίες μέρες. Εκατομύρια αδέρφια μου και γώ ταξιδεύαμε πεντακόσια μέτρα πάνω απ' το κεφάλι σου. Ο Αρχηγός μας μάς έμαζεψε από τη θάλασσα, σαν ομίχλη, και μάς έφερε σ' αυτό τον τόπο, γιατί χρειαζότανε τόσο πολύ τη βροχή. Α, δέν ξέρεις τί μεγάλη χαρά είναι να κατακυλάει κανείς μέσα στον άέρα! Τα φυτά μάς χρωστούν μεγάλη χάρη... Μάς καταπίνουν λαίμαργα.

— Για το Θεό! φώναξε ή Λίνα. Σας άρέσει αυτό;

— Δέν είναι πάντα καλό ό,τι σ' άρέσει—είπε ο Λαμπρίκος. Σ' αυτήν όμως την περίπτωση συμβαίνει να μάς άρέσει, σ' αδέρφια μου και σε μένα, όταν τα φυτά μάς ρουφάνε. Γινόμαστε λουλούδια ή στάρι ή κάτι τέτοιο. Δέν αξίζει να πεθαίνω κανείς γι' αυτό;

— Ω, ναί! φώναξε ή Λίνα, που άρχισε να καταλαβαίνει.

— Εκείνος από μάς που δέν τους ρούφηξαν τα φυτά, κατασταλάζουν μέσα στη γή και στο τέλος ξαναβγαίνουν πάλι στο φώς σαν νερό της πηγής.

— Δέν είναι παγωνιά και σκοτάδι μέσα στη γή; ρώτησε ή Λίνα.

— Α είναι πολύ όμορφα εκεί κάτω! αποκρίθηκε ή σταλαγματιά. Αν μπορούσες ναβλεπες να γεννιούνται τα μέταλλα κι' όλα

τα παράξενα πλάσματα που ζουνε μέσα στη γή, θα ξεχνούσες να παρατηρήσεις αν εκεί μέσα είναι φώς ή σκοτάδι.

Η Λίνα φαινόταν πολύ συλλογισμένη.

(Το τέλος στο έρχόμενο)

M. A. T.

ΚΟΥΛΟΥΜΑ... ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Έπειδή ο καιρός ήταν για βροχή, αποφασίσαμε να γιορτάσουμε την Καθαρή Δευτέρα στο σπίτι. Από πρωί - πρωί, σ' ενέργεια το τηλέφωνο:

— Ζουζού, σε περιμένουμε!

— Λίνο, μην ξεχάσεις...

— Μάνια, να φέρεις και τον Άγι και τη Ντόρα!

Η κυρά Νιόνια σηκώθηκε άξημέρωτα να συγγιρίσει. Συγγιρί και γκρινιάζει. Γκρινιάζει και βρίζει:

— Ποῦ άκούστηκε Κούλουμα στο σπίτι, που άκούστηκε! Πότε θα προφτάσω να συμμαζέψω τ' Αποκριάτικα; Κολυμπάμε μες στις σεραπνίνες. Όλα είναι γεμάτα χαρτοπόλεμο. Και μες στα παπούτσια μας και μες στις... κλειδαριές! Παντού τα μικροσκοπικά πολύχρωμα χαρτάκια σωριάζονται, για μεγάλη άπελπισία της υπηρέτριας.

— Σκουπίζω-σκουπίζω και τον άσκούπιστο έχουνε τα χρουσουζικά... Πετάνε, καλέ, χορεύουνε λές κι' αυτά!

Το αιώνιο ρεφραίν έπεται:

— Ακούς, Κούλουμα στο σπίτι! Που να προφτάσω, που;

Τη βοηθάμε και μεϊς. Ξεκολάμε τις γιορλάντες, τινάζουμε τη σκόνη. Ένας καθαρίζει ραπανάκια, άλλος τρίβει τους καθρέφτες. Κάνουμε πάνω στη βιάση μας ζημιές. Τέλος, στις δέκα και μισή, είν' όλα έτοιμα. Το τζάκι έχει όψη άρματος καρναβαλιού, γιατί φυλάξαμε τις κορδέλες για προσάναμα. Ο ντενεκές των σκουπιδιών πήρε όψη γιορταστική.

Χτυπάει ή πόρτα.

— Έρχονται. Μπρός, σηκώστε τα πατσάβουρια από κει! Πάρτε μέσα το φαράσι... Ένα τελευταίο βούρτσιμα. Μιά ματιά στον καθρέφτη... Άνοιξε.

— Έδώ κάθεται ή Δις Ψί;

— Μάλιστα, περᾶστε!

— Τα κρεμμυδάκια που παραγγείλατε!

Ο ψυχογιός του περβολιού πα-

ραδίνει τα μάτια και δέν ξέρει γιατί κρατάει την κοιλιά της και τα γέλια ή Νιόνια.

Επί τέλους φτάσανε στ' αλήθεια τώρα. Δυο-δυό. Τρεϊς-τρεϊς.

Τα πακέτα σωριάζονται. Κι' άλλος χαλβάς! κι' άλλα μαρουλο-ραπανο-ροκο-κρέμμυδα! Θαλασσινά δέν έφερε κανείς. Α, νά, πώς, μύδια! Νά κι' αχιβάδες. Ένας έχει φέρι ψητό.

— Είλαι... νηστήσιμο! Το μαγειρέψαμε χωρίς βούτυρο!

Σ' ενέργεια το «καβουρντιστήρι». Το ρίχνουμε στο χορό. Η γιαγιά κουνάει το κεφάλι.

— Έμεις στα χρόνια μας...

— Καλέ, γιαγιά, χορεύουμε νηστήσιμα...

Στρώνομαστε στο φαί. Γύρω μας ή... έσοχή είναι κι' αυτή νηστήσιμη. Μόνο... πίναντες με δέντρα και ποτάμια γύρω μας.

— Α, τί σπουδαίος όρίζοντας!

— Κι' ο ήλιος πώς καίει!

— Πρόσεξε μην πάθεις ήλίαση.

— Τέλος πάντων και τ' άστειά σου νηστήσιμα!

Ο Λίλης ξεκοκκαλίζει τα υπολείμματα του χτεσινού γουρουνόπουλου:

— Αμαρτία είναι να πετάξουμε το φαί. Τί, μόνο οι σκύλοι θ' άρτυθουνε σήμερα; Γάβ, γάβ!

Η Νένη δικαιολογείται:

— Εγώ πάω με το παλιό.

— Γι' αυτό έβαλες και τα παλιά σου παπούτσια;

— Εσύ έχεις ακόμα το παλιό σου κεφάλι. Γιατί δέν τάλλαξες;

— Θα τ' άλλαξω το Πάσχα!

Το κέφι άνάβει.

— Να ζήσουνε τα Κούλουμα - Κούλουμα - Κούλουμα!

Ο Νταντάκος που μόλις περπατάει, ξεφυγε της νταντάς και φωνάζει:

— Τοε γώ, μάμ Κούουμα!

— Νά, φάε λούκουμα και σώπα.

— Μόνο γλυκά δέν προφτάσαμε να κάνουμε. Και τα χτεσινά φαγώθηκαν.

— Μπᾶ, δέ βαρύνεσαι. Έχω λουκούμα και πορτοκάλια ντόρτα να σάς γλυκάνω.

— Κι' ο χαλβάς τί είναι; Δέν είναι γλυκό;

— Και τ' άνάλατα άστειά, γλυκά δέν είναι;

Παίζουμε και... νηστήσιμα παιχνίδια, ξεραινόμαστε σε γέλια... νηστήσιμα και ξελαρυνγίζομαστε... με νηστήσιμα τραγούδια.

— Και του χρόνου!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ-ΚΩΣΤΑΝΤΑΚΟΥ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Ω, πές μου, όμορφο έσύ ποτάμι! Που ρέει το νεράκι σου σκυφτό; Και όλομόναχο πλανιέσαι άγάλη, τόσο άργολήντο και σκεπτικό: Γεννήθηκα σε μιὰ ψηλή ραχοϋλα, με άναθρέψανε οι βροχές τ' Απρίλη για κρεββατάκι είχα μιὰ βρουσουλα, που την έσκέπαζαν άγριοι κρέινοι.

Ένα πρωί ξεκίνησα για πέρα.

Ποτάμι νηόβγαλτο μες στη ζωή — κι' ένα σωρό παιχνίδια δλη μέρα έπαιξ' ή άσημένια μου ροή!

Άλλά οι όμορφες σκηνές περάσαν, και σκυθρωπά κυλά τ' άγχό μου κύμα— γροικώ τ' Όκειανού την άγρια άνάσα, και εκεί θα 'βρω κι' εγώ στερνά το μνήμα

Από το Άγγλικό) Αίας Δεβάντης

*

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Δειλινό. Ο ήλιος γέρνει σιγά σιγά πίσ' απ' τα βουνά σκορπώντας χίλια δυο μαγευτικά χρώματα στον όρίζοντα. Όρθιος μπροστά απ' το παράθυρο παρακολουθώ την κίνηση του δρόμου. Ξαφνικά απ' τη γωνιά στρίβει μιὰ παρᾶ από τρία τέσσερα παιδιά που τραγουδάνε χαρούμενα:

Με το χαμόγελο στά χείλη παν' οι φαντάροι μας μπροστά...

Αθελά μου με το τραγούδι τους ή σκέψη μου γυρίζει πέντε χρόνια πίσω. Πέντε χρόνια που φαίνονται αιώνας. Τότε που στα χιονισμένα της Άλβανίας βουνά ήρωικά Έλληνόπουλα με τη λόγχη στο χέρι διώχναν τους έχθρους πουθάν να μάς σκλαβώσουν... Η σκέψη προχωράει στα φριχτά χρόνια που άκολουθάνε. Σκλαβιά, πείνα, δυστυχία... Μα στο τέλος ήρθε ή Δευτεριά! Γενναία Έλληνόπουλα!.. Έσείς που ριχτήκατε στη φωτιά της μάχης δίχως δισταγμό και δειλία, έσείς που άγωνιστήκατε στα βουνά για τη Δευτεριά μας... Τί κι' αν ήσαν τα χρόνια της σκλαβιάς και της δυστυχίας; Τί κι' αν ο έχθρος πάτησε τ' άγιο μας χώμα; Στο τέλος ήρθ' ή Δευτεριά και δοξάστηκε ή Έλλάδα! Γενναία παλληκάκια, ή Πατριδα σάς εύγνωμονεί, σάς εύγνωμονεί!

Κορινθιακό Άκρογιάλι

*

ΚΑΜΠΑΝΕΣ

Ντλάνγγ, ντλάνγγ, ντλάνγγ! Οι καμπάνες χτυπάνε γρήγορα, άγρια μανιασμένα. Οι Σειρήνες ουρλιάζουν άπαίσιμα, σχίζουν τον άέρα τρομαγμένες. Τί είναι; Τί συμβαίνει; Πετάγομαι επάνω κι' άγοροξυπνημένη όπως είμαι άνοίγω το παράθυρο.

Παρόμοιες μορφές παρουσιάζονται και σ' άλλα παράθυρα. Ο κόσμος στο δρόμο τρέχει έξαλλος, τρομαγμένος. Κοιτάζω απ' έδω, απ' εκεί, ρωτάω κι' επιτέλους μαθαίνω την τρομερή λέξη «πόλεμος». Σαν σφυριά άκούγεται στο κεφάλι μου. Πόλεμος, δηλαδή

βάσανα, στερήσεις, άλληλοσπαργμοί και άλλα. Ανακάθομαι σκεπτική στο κρεβάτι, το κεφάλι μου βουίζει. Κι' οι καμπάνες εξακολουθούν να χτυπάν πιδ άγρια, πιδ σκληρά, όλες μαζί έξαλλες, μανιασμένες για να ξυπνήσουν και τον ύπολοιπο κόσμο και να του άναγγείλουν τη σκληρή είδηση.

Κι' έτσι περνάνε τέσσερα δόλκληρα χρόνια βασανισμένα, χρόνια σκληρής σκλαβιάς.

Ντίν, ντάν, ντόν! ντίν, ντάν, ντόν. Καμπάνες ήχουν γοργά, μελωδικά σ' όρατο σκόν. Σειρήνες σχίζουν άπαλά τον άέρα. Είναι πάλι πρωί. Ξυπνάω γλυκά, σαν από όνειρο. Πετάγομαι, τρέχω στο παράθυρο. Στ' αυτιά μου φτάνει ή γλυκιά λέξις, «ειρήνη». Τα μάτια μου βουρκώνουν. Επιτέλους. Κι' οι καμπάνες εξακολουθούν να χτυπούν γλυκά, ρυθμικά. Θέλουν να ξυπνήσουν όλο τον κόσμο, να του άναγγείλουν την εύχάριστη είδηση. Μιά γλυκιά μελωδία χύνεται παντού. «Επί γής ειρήνη, και εν ανθρώποις ευδοκία».

Αφοβο Μάρι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 28 όδός Γ' Σεπτεμβρίου την 16 Μαρτίου 1946

ΠΟΛΛΑ γράμματα έχουν μαζευθᾶ... Μιά στιγμή σκέφτηκα να μη δημοσιεύσω σήμερα Σελίδα, για να μπορούσε ν' άπαντήσω σε όλα. Στο τέλος όμως έπροτίμησα να περιλάβω και σ' αυτό το φυλλάδιο μερικά κομμάτια Συνεργασίας, και ν' αφήσω τα γράμματα που θάμειναν χωρίς άπάντηση για το έρχόμενο.

Μαύρο Βέλος, έχω μπροστά μου τρία γράμμάτα σου: 20 Φεβρ., 25 Φεβρ. και 13 Μαρτίου. Έχουμε πολύ καλά που άποφάσισες να μου γράψης, και βέβαια που με την άλληλογραφία, και σ' ή αγαπήσης περισσότερο έμένα, μα κι' εγώ έσένα. Η 13 έτών σημειώνεις στις λύσεις σου ή 14, αδιάφορο, γιατί στην ίδια τάξη θα καταταχθής. Λαμπροί οι βαθμοί σου στο σχολείο, και το 14 ακόμα των Μαθηματικών, σχετικώς... Έλαβα κι' όλες σου τις λύσεις. Τη λύση εκείνου του Μ. Γράμματος μπορείς να μου τη στείλεις χωριστά, γραμμένη σ' ένα λυόχαρτο, και θα είσαι εν τάξει. Ναί, ο 303ος Διαγωνισμός είναι για τις Πνευμ. Άσκήσεις του 1945. Τώρα όμως μπορείς να στείλεις λύσεις του 1946, για τον 304ο.

Και δικά σου, Άμαρσύλλης, έχω τέσσερα άναπάντητα γράμματα, το άρχαιότερο από 5 Ιαν. και το τελευταίο από 27 Φεβρουαρίου. Έχω λάβει και τις έπιταγές των 11,800 δρ. των 6,100 και των 7,000, κι' έξτετέλεσα τις σχετικές παραγγελίες σου. Σ' εύχαριστώ πολύ για τα ξεσπάσματα. Τις Μ. Άγγελίες, τα νέα ψευδώνυμα κτλ. θα τα είδες. Θα έλαβαν επίσης τα φυλλάδια οι νέοι συνδρομηταί. Σου έστειλα και λογαριασμό μετά το τελευταίο σου

γράμμα. Φυλλάδια του 1941 δέν υπάρχουν, χάθηκαν στην πυρκαϊά του παλιού μου γραφείου. Πώς πήγε ή συναυλία; Δέν άμφιβάλλω πως θα χειροκροτήθηκαν πολύ.

Θερίαμπε του Δικαίου, είμαι βέβαιη πως τις λύσεις των φυλλαδίων 1 και 2 του 1945 τις βρήκες και τις έγγραφες πριν δημοσιευθούν' ώστε στείλε τις και θα σου τις περιλάβω. Έλαβα και τη Συλλογή σου. Περιέχει άρκετές Άσκήσεις και δέν είναι άνάγκη να στείλεις και συμπλήρωμα. Έννοια σου και στο διάστημα της α' εξαμηνίας θα σου δημοσιευθούν και σένα πολλές. Εύχαριστώ για την έτησία συνδρομή, και γράφε μου.

Γιάννη Γιαννάκη, εγώ πρέπει να σ' εύχαριστήσω, καθώς και τον Αίαντα Δεβάντη, για το ξεσπάσμα, αδιάφορο αν τα παιδιά που μου έγγράψατε δέν μπορούν να πληρώσουν τώρα με το νέο τιμολόγιο. Διέθεσα τις 17.500 δρχ. όπως μου γράφεις την 28η Φεβρουαρίου, κι' έχω στη διάθεσή σου το περὶ σενυμα. Από τα κομμάτια σας για τη Σ.Σ.Σ. έχω έγχορϊνει, και δημοσιεύσει κιόλα, μερικά. Ο καιρός και ο χῶρος δέν μου επιτρέπουν να σάς πληροφορήσω για ένα-ένα. Άλλά γι' αυτό ακριβώς μπορείτε να μου στείλετε κι' άλλα, «πριν μάθετε την τύχη των στελέτων». Ο δρος αυτός ίσχυε τότε που μπορούσα, σε κάθε σχεδόν φυλλάδιο, να δημοσιεύω Έγκρίσεις και Άποκρίψεις. Τώρα αυτό μου είνε άδύνατο. Κι' άς το έχουν ύπ' όψι όλοι όσοι μου έχουν στείλει κομμάτια για τη Σελίδα.

Νεφέλη, το νέο Λυσόχαρτο που έτύπωσα είναι άπαράλλαχτο με το παλιό, ώστε δεκτές οι λύσεις αυτές που μου έστειλες σε λυσόχαρτο που είχε αγοράσει πριν από τον πόλεμο. Το νέο, το μεταπολεμικό, έχει δρ. 500 ή δεομίδα από 20 φύλλα. Έλαβα και την έπιταγή των 8.000 δρ. για την Χρ. Δρ., κι' εύχαριστώ για το ξεσπάσμα. Από Μ. Άγγελίες δέν χρωστᾶς τίποτε.

Μοναχοπαίδι, έλαβα το πρώτο σου γράμμα και χαίρω πολύ για τη γνωριμία σου. Από τα ψευδώνυμα που προτείνεις, αυτό, βλέπεις, σου ενέκρινα. Περισμένο λοιπόν ν' άρχισης τη συνεργασία σου, κι' εύχομαι να έκπληρωθᾶς γρήγορα το όνειρό σου, ν' άδειάσει δηλαδή το Άρσάκειο του Ψυχικού, για να πᾶς στην Έκτη. Ω, δέν άμφιβάλλω πως θα μιλάς για μένα στις συμμαθητηριές σου και θα ενεργῆς για τη διάδοσή μου.

Σε άλλα έκτενᾶ γράμματα, έλλείψει χώρου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα έγκρίσεως: διά συνδρομητάς ή άδελφια των, δρχ. 500. Δι' άγοραστάς άποκτώντας με το ψευδώνυμον δικαίωμα συνδρομητού, δρχ. 1000.

Νέα Ψευδώνυμα: Μήνης Ζέας, ά. Μοναχοπαίδι, κ. (ΦΣ). Ίκαρος, ά. (ΠΚ). Ερμύτα, κ. (ΕΝ). Ντορέττα, κ. (ΝΤ). Καρέλια, κ. (ΒΚ). Μιρόζα, κ. (ΠΠ). Μαγεμένο Βασίλειο, ά. (ΓΚ). Άρσοσταλάχτη, κ. (ΠΠ). Κουτορνίτι, κ. (ΧΚ). Πανταχού Παρών, ά. (ΓΚ). Άλεξιπρωτιστής, ά. (ΠΓ). Τσούχτρα, κ. (ΕΝ). Ξανθή Άμαζών, κ. (ΑΒ). Αδγή Δάφνη, κ. (ΑΦ). Πανελλήνιος Πόθος, ά. (ΣΨ). Λέων της Ερᾶμου, κ. (ΕΤ).

Άνανεώσεις Ψευδώνυμων: Ένας

άνδρας, α., Φαντάρος του 41, α., 'Ε-
κάτη, κ., 'Αμαρυλλίς, κ., Τριπολιτισιο-
τάκι, α., 'Αητός της 'Ηλείου, α.,
Γιάννης Γιαννάκης, α., Τρελλό Ναυ-
τάκι, α., 'Ασχημόπαπο, κ., 'Ηρώς
'Ελληνοπούλα, κ., Μικρή Ζωγράφος,
κ., 'Ορέστης, α. Φιντανάκι, κ.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φί-
λους της: 'Ασχημόπαπο (έλαβα' θά
πώ στον κ. Μπόγγη πώς σου άρεσε
πολύ τὸ «Χαμένοι στο σκοτάδι».) Τρελ-
λό Ναυτάκι (έλαβα, εύχαριστώ, ἀνα-
νέωσα.) Σούλαν Α. 'Αριστοτέλους (σ'
ένέγραφα μόνο για 4 μήνες, γιατί ή
έτησία συνδρομή είναι 15.000 και ή
έξάμηνη 8.000 δρ.) 'Αλεξίπτωτιστήν
(αυτό σου ένέκρινα, χαίρω πολύ.) 'Ι-
καρον (τὸ ψευδώνυμο σου ένεκριθή,
ώστε μπορείς νά λάβεις μέρος στον
Διαγωνισμό.) 'Ατρεία (ναί, αλλά ήθελε
πολλά διορθώματα' στείλε άλλο ή τὸ
ίδιο ξαναγραμμένο καλύτερα.) Χρυσάν-
θεμον (έν τάξει' αν κάποιου φυλλα-
δίου οί λύσεις είναι διπλές, δέν πειρά-
ζει' πειράζει μόνον αν λείπουν ολότε-
λα.) Ροδανγην (οί όροι δέν είναι γνω-
στοί από την προκήρυξη του πρώτου
φυλλαδίου; άλλο ζήτημα αν δέν έχης
καιρό.) Ταλαίπωρη Μακεδονίαν, Κά-
τιαν Ναούμ Κατσανίκα, 'Ιναχον κτλ.
κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 304ου Διαγωνισμού λύ-
σεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου δε-
κται έφ' όσον δέν θά έχουν δημοσιευθή.

41. Δεξιόγριφος

'Ορκωτικό, συμπλεκτικό,
Ξένο μεγάλο ποταμό
Κι' άνθη μικρά αν ένώσης,
Χώρα σπουδαία ελληνική,
'Ιστορική, μαρτυρική,
Θά φανερώσης.

Μακεδονομάχος

42. Συλλαβόγριφος

Σύ, μιά νότα, με τὸ φῶς.
Κατεβαίνετε στον 'Αδη,
Και μπροστά σας βγαίνει αυτός,
Που σκληρά μέσ' στο σκοτάδι
Βασανίζεται ὁ φτωχός.

Γκλόρια

43. 'Αναγραμματισμός

'Αν του κόψης την ούρά,
Και τὸ άλλο που θά μείνῃ
τ' αναγραμματίσης,
Πάν' τὰ δέντρα τὰ πολλά,
Κάποιο ἀλκαλικὸ θά γίνῃ,
Και σὺ θ' ἀπορήσης.

Νεφέλη

44. Δημῶδες Αἵνιγμα

Δωδεκάσφηνο βαρέλι,
κάθε σφήνα κι' όνομα.

'Ατίθασσος

45. Μέγα Δικτυωτόν

***** = Πόλις της 'Ελλά-
[δος (Αἰτωλοακ.)]
***** = Φράττει τὰ παρά-
[θυρα (διαφαν.)]
***** = 'Ορεκτικόν (ξένῃ
[λέξει])
***** = Δυναμωτικόν φάρ-
[μακον]
***** = Μουσικόν ὄργα-
νον· χάλκινον, πνευστόν. — Καί καθέτως
τὰ ἴδια.

Μαῦρο Βέλος

46. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 = Βασιλεὺς τῆς Νουμιδίας
2 5 1 2 5 = 'Επίθετον
3 1 4 5 = 'Αρχαῖος σοφός
4 1 4 5 = 'Ομηρικὸς ἥρωας
5 4 3 2 1 4 = Χώρα τῆς 'Ιταλίας

Σύλον 'Απελέκτων

47—51. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδήποτε
γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι
λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

χαλκός, ὄνος, ἄμμος, ἄμνος, ἄρμα.

Κορινθιακὸ 'Ακρογιάλι

52. Πτερωτὸν Γράμμα μετ' 'Ακρο- στιχίδος

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων
λέξεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀπὸ ἐν γράμ-
μα κοινὸν (τὸ πτερωτὸν) πρῶτον εἰς
τὴν πρῶτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέ-
ραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω
καθεξῆς — ἀποτελοῦν τύραννον τῆς
Σπάρτης:

1, Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ· 2, Θεὸς
τῶν Αἰγυπτίων· 2, Πόλις τῆς 'Ιταλίας·
4, Πόλις τῆς Τουρκίας· 5, 'Αρχαῖος
ποιητὴς ἐπιγραμματοποιός.

Χρυσάνθεμον

53. Φωνηεντόλιπον

λ θ - β σ

'Ιναχος

54. Γριφος

αφ

γν' αφ οθ αφ τῶν
αφ αφ αφ

Γελαστός 'Αντιπλοίαρχος

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσεων τῶν φύλλων
7 καὶ 8 τοῦ 1945.

85. Λεωνίδας (λέων, 'Ιδας). — 86.
Πήλιον - ήλιον. — 87. 'Αστραχάν - τρα-
χανάς. — 88. 'Ο Νίκος, ή νίκη, τὸ νοίκι.

Α

90. ΣΤΑ-

ΗΡΑ

ΛΙΝ (Τάνα-

Φ Α Κ Ο Σ

ις, Αἴτνα,

Π Ρ Ω Τ Ε Υ Σ

Λίσσα, 'Ιτα-

Σ Ω Φ Ρ Ρ Ο Ν Ι Ο Σ

λία, Ναῖας).

Κ Α Ρ Α Ι Σ Κ Α Κ Η Σ — 91-95. Διὰ

τοῦ Α:

αὐ-
ρα, ἀστός, ἀστατος, σκάπτω, κράτος. —
96. — Θεὸν σέβον. ('Η ἀνάγνωσις τῆς
ἐπιγραφῆς κατὰ στήλας ἐξ ἀριστερῶν
καὶ ἐκ τῶν ἀνω. Αἱ λέξεις τῆς Μεσο-
τιχίδος: Νάθαν, Μίνως, Κέλης,
φθεῖρ, ΑἴΣων, Σαούλ, Τρότα, Σπεία,
ΔαΥίδ). — 97. 'Η πίστις σώζει. — 98.
Γειά σου, Γιάννη! — Κουκιά σπέρνω!

99. Περεσφόνη (Πέρσαι, φωνή). —

100. Κωνσταντίνος - Κωνσταντίος. —
101.

Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Μ Α 102—106. Διὰ τοῦ
Ν Ρ Ο Ε Ν Π: Πίος, πόρος
Α Ρ Τ Ε Μ Ι Σ Ι Α (ή κόπος), πῶς,
Γ Ε Ο Ω Π παῖς, ἄρπα.
Ν Ο Μ Ο Θ Ε Σ Ι Α 107. — ΣΚΥΛΟΣ
Ω Ι Ε Τ Υ (κισ - Σός, σάκ-
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ Κορ, κοτ - Υλη,
Μ Ι Ι Ι Ι Σάβ - Δωκ, ὀρ - Ος,
Α Ν Α Π Α Υ Σ Ι Σ (Αμ - Σός). — 108.

ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ
(ΤήΝος, έριον, φύΚος, 'ΑθΗνᾶ, νό-
Τος, 'ΕκΑτη, ΣύΡος, 'ΑγΑπη, δάΣος).
109. — Πάντα ρεῖ. — 110. 'Αγαπῶ τὰ
γράμματα (αγ ἀπὸ τᾶ, γράμματα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δέν δημοσιεύεται 'Αγγελία υπερβαίνουσα
τοὺς δεκαπέντε στίχους, καὶ μόνον μία τοῦ
καθενὸς εἰς κάθε φυλλαδίον. — Ἐως δέκα τὸ
πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρχ. 500. Πέραν
τῶν δέκα λέξεων, 30 δρχ. ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ, 50
δρχ. μετὰ ἀπλᾶ καὶ 80 δρχ. μετὰ κεφαλαῖα. 'Ο
χωριστὸς στίχος δρχ. 200.

[ΕΒ — 21]

Παιδιά

'Η μητέρα Διάπλασις χρειάζεται
τὴν βοήθειά σας. Πυκνώσατε τὰς τά-
ξεις τῶν συνδρομητῶν της καὶ ζωηρέ-
ψετε τὴν κινήσὶ της. Φοῖβε ἔσταιλα.
Χαιρετῶ φίλικά ὅλους τοὺς λογοτέχνες
τοῦ κύκλου μας.

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[ΕΒ — 22]

'Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικά. Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες
Στείλτε πρῶτοι-αι. Δ)σις Κικήν Βαλα-
τσού, Παρασίου 27β, 'Αθήνας (1) διὰ
Ξανθῆ 'Αμαζόνα

[ΕΒ — 23]

'Αδμητε, 'Αθάνατη 'Ελλάδα, 'Αφο-
βο Μάτι, ἀλληλογραφοῦμε; 'Α-
παντήστε με ἀγγελία σας. 'Ηρωῖδα
'Ελληνοπούλα, γιατί δέν ἔσταιλες; Πε-
ριμένω. Χαιρετῶ ὅλους-ες. 'Ασχημόπαπο

[ΕΒ — 24]

Διαπλασόκοσμε, γειά - χαρά. Με τὸν
καινούργιο Διαπλασιακὸ χρόνο ὑπο-
σχόμεθα δράση, κ' εὐχόμαστε νὰ φέρῃ
εὐτυχία σ' ὅλους-ες.

Προκομένη Τεμπέλα, 'Ασχημόπαπο

[ΕΒ — 25]

Μιά νέα Διαπλασοπούλα σᾶς χαιρετᾷ
καὶ ἀλληλογραφεῖ μετὰ τὴ μεγάλη
τάξη. Δ)σις: Χριστίνα Καπρίνη, Γρα-
φεῖα ΟΥΝΡΡΑ Καβάλλαν, διὰ Ντορέττα.

[ΕΒ — 26]

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Δια-
πλάσεως σᾶς χαιρετῶ καὶ ἀλλη-
λογραφῶ μετὰ ὅλους-δες. Δ)σις Δδα
Βούλαν Καλλινίδου, Γραφεῖα ΟΥΝΡΡΑ
Καβάλλαν διὰ Καμέλιαν

[ΕΒ — 27]

Πρωτομπαίνοντας στὴν συντροφιά
τῆς Διαπλάσεως ζητῶ ἀλληλο-
γραφία μετὰ τὴν μεγάλη τάξη. Γράψατε:
Δδα Πέπη Πετροπούλου, Γραφεῖα
ΟΥΝΡΡΑ, Καβάλλαν διὰ Μιμόδα

[ΕΒ — 28]

ΣΙΦΟΥΝΑ ἀλληλογραφοῦμε; ΑΜΑ-
ΡΥΛΛΙΣ.

[ΕΒ — 29]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΤΡΕΜΕΤΕ!
Μπαίνουμε στὴν παρέα σας μετὰ ἄ-
γους διαθέσεις. 'Αγκαλιάστε μας, αν
μπορεῖτε!

ΚΟΥΤΟΡΝΙΘΙ - ΠΑΝΤΑΧΟΥ

ΠΑΡΩΝ - ΤΣΟΥΧΤΡΑ

[ΕΒ — 30]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς
Διαπλάσεως, ἀλληλογραφῶ μετὰ τὴ
μεγάλη τάξη. Δ)σις: Αἰδα 'Ερικέτην
Ναμπαντιαν 7ης Μεραρχίας 23 Καβάλ-
λαν διὰ 'Ερικέτην.

[ΕΒ — 31]

'Αλέξια 'Αργυρή, εἶμαι στὴν 7 μι-
κρῶν ἐνωμοτία Παπαρούνα, εἰ-
σαι ή Νικέτα; Μικρὴ Δογοτέχνης εἰ-
σαι ή Ζιζή Σ. 'Ασχημόπαπο, 'Αμε-
ρικανοπούλο' ἀλληλογραφοῦμε; ἀπαν-
τήστε. 'Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά. Προ-
κομένη Τεμπέλα, δέχομαι. Στείλε Αἰ-
λιαν Μουριανού, 'Ανδρου 5, 'Αθήναι (8)
διὰ 'Ηρωῖδα 'Ελληνοπούλα.